

תת"ע 646/07/13 - מכלוף אור נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 646-07-13 מדינת ישראל נ' מכלוף אור
תיק חיצוני: 50200902836

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	מכלוף אור
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול הכרעת דין אשר ניתנה ע"י כב' השופט אנושי ביום 3.10.13 בהעדר התייצבות המבקש.

בקשה זו לביטול הכרעת הדין הוגשה בתאריך 20.1.15, דהיינו למעלה משנה לאחר המועד אשר נקבע לדיון.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין נהיגה ברכב בהיותו שיכור, לאחר שנמצא ריכוז של 325 מק"ג אלכוהול בליטר אוויר נשוף.

על המבקש נגזרו העונשים הבאים: קנס בגובה 2,000 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 25 חודשים

ופסילה על תנאי של 4 חודשים למשך שלוש שנים.

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון משום שבסמוך למועד הדיון, בשל גירושי הוריו ומעבר למקום מגורים אחר, איבד המבקש את הדו"ח ובו ציון מועד הדיון.

עוד טען ב"כ המבקש כי לאור כמות האלכוהול הלא גבוהה (325 מק"ג) ומצבו המשפחתי של המבקש, קיים חשש לעיוות דין בכל הנוגע לחומרת העונש החורג מעונש המינימום לחומרה ומבלי שנלקחה בחשבון פסילתו המנהלית של המבקש.

ב"כ המבקש אף העלה טענת הגנה, לפיה "המבקש טוען כי לא היה שיכור וכי לא בוצעו כל הנהלים והבדיקות כמתחייב".

לבקשה צורפו העתק כתב אישום וגזר הדין.

המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי המבקש זומן לדיון כדין עוד במועד ביצוע העבירה, וכן טענה כי המבחן לביטול הכרעת דין אינו תלוי בריכוז האלכוהול שנמדד בנשיפת המבקש, ואין בעונש שהושת על המבקש כדי ליצור עיוות דין, אלא המדובר בעונש המינימום שנקבע ע"י המחוקק. לפיכך, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אי התייצבות נאשם לדיון,

כמוה כהודיה ולבית המשפט סמכות לדון את אותו נאשם, שלא בנוכחותו.

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, נקבע: "פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדיון ולא התייצב לדיון בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

בנוגע למתן פסק דין בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות, קבעה הפסיקה כי אין כל מניעה לעשות כן, כמפורט להלן:

ברע"פ 9183/11 הסנפרץ נ' מדינת ישראל, נקבע: "מסעיף 240 לחסד"פ עולה, כי ניתן לדון

נאשמים בעבירות של נהיגה בשכרות אף בלא נוכחותם. התכליות וההצדקות העומדות בהסדר

הקבוע בסעיף 240 לחסד"פ, והיקף סמכות בית המשפט לדון בעניינו של נאשם בהיעדרו, כבר נדונו

בפסיקת בית משפט זה (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009);

רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 799, 793 (2003); רע"פ 3507/11 יעקב

קובי ימין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.6.2011).

הלכה זו שבה ואושרה גם ברע"פ 85/14 קונקוב נ' מדינת ישראל, רע"פ 4340/12 איבגי נ' מדינת ישראל ובפסקי דין נוספים.

בנוגע לטעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהעדר, סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים שאינם מצטברים המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדיון והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. סיבה מוצדקת לאי התייצבות

עמוד 2

לא הובאה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון בעניינו. כפי העולה מתשובת ב"כ המבקש לתגובת התביעה, אין מחלוקת כי הדו"ח, ובו ציון מועד הדיון, נמסר למבקש במועד ביצוע העבירה. על כן, טענת המבקש כי איבד את הדו"ח ולא הספיק לברר מהו מועד הדיון, אין בה משום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

ב. עיוות דין

טענת ההגנה שהעלה ב"כ המבקש הינה טענה כללית אשר אינה מאפשרת כל בדיקה או התייחסות. לדבריו, המבקש טוען כי "לא היה שיכור וכי לא בוצעו כל הנהלים והבדיקות כמתחייב", אולם אינו מפרט אף לא אחת מטענות אלו.

טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, אין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול הכרעת הדין, כפי שנקבע בפסקי הדין להלן:

ברע"פ 1773/04 אלעזר נ' מדינת ישראל, נאמר: "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

ברע"פ 2521/12 נג'אר נ' מדינת ישראל, נאמר: "בהקשר זה, אין די בהכחשת העבירה גרידא, בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן כל תכליתו של סעיף 240 לחוק היא לייצר חזקה כי אדם שלא התייצב להליך בעניינו מודה בעובדות כתב האישום".

מכאן, שכפירה, כשלעצמה, אינה מקימה חשש לעיוות דין שייגרם למבקש, היה ולא יבוטל פסק דין שניתן נגדו בהעדר.

בגזר הדין, הוטלה על המבקש פסילה בפועל של 25 חודשים, בנוסף לרכיבים של פסילה מותנית וקנס כספי. המחוקק קבע עונש מינימום של 24 חודשי פסילה, עונש אשר בית המשפט העליון הביע את עמדתו שאין לחרוג ממנו. (ראה רע"פ 6443/12 שאול לדסקי נ' מדינת ישראל, החלטת כב' השופט א' רובינשטיין, מיום 9.9.12).

בנסיבות אלו, ובשים לב לוותק הנהיגה הקצר של המבקש, אשר נוהג משנת 2011 ולחובתו 2 הרשעות קודמות, לא ניתן לומר שעונש פסילה של 25 חודשים הינו חריג בחומרתו.

עם כל ההבנה לבעייתיות אשר נוצרת כתוצאה משלילת רישיון לפרק זמן ארוך, הרי שאין בכך עיוות דין. מדובר בעבירה חמורה אשר יש בה מסוכנות ואשר המחוקק ראה לנכון לקבוע ביחס אליה ענישת מינימום גבוהה ומחמירה על מנת להילחם בה.

מכל האמור, אינני מוצאת כל עיוות דין או חשש לו, ועל כן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.

